

ed' tiše a poslouchej, dítě, protože příběh, který ti povím, je příběhem věků.

Ale o čem bude, dědečku? Je to příběh o hrdinech a bestích?

Dědeček se na dítě trpělivě podíval. Roste z něj dobrý hoch. Již brzy pozná cenu příběhů, poznatky, jež se předávaly z generace na generaci.

Prostě poslouchej, dítě. A dovol příběhu, ať si získá tvé srdce.

--

V dávných dobách, tak dávných, že byli Skaalové ještě mladí, vládl naší zemi mír. Slunce bylo horké, úroda bohatá a lidé byli šťastní a žili v poklidu, který jim Stvořitel poskytl. Ale pak Skaalové začali být samolibí a líní a začali brát zemi a dary, které jim Stvořitel poskytl, jako samozřejmost. Zapomněli, nebo si snad nechtěli pamatovat, že je Odpůrce stále sleduje a že si libuje v mučení Stvořitele a lidu, který si zvolil. A tak se stalo, že se Odpůrce objevil mezi Skaaly.

Odpůrce má mnoho podob. Zjevuje se v nečistých bestiích a v nevyčísitelném moru. Na konci světa se zjeví jako Thartaag, Požírač světů. Ale v oněch časech se mu říkalo Chamtivec.

Chamtivec (tak mu říkáme, neboť vyslovení jeho pravého jména by náš lid nepochybně uvrhlo do záhuby) žil mezi Skaaly po mnoho měsíců. Možná byl i on sám kdysi člověkem, ale když do něj vstoupil Odpůrce, stal se Chamtivcem a právě tak bude navždy znám.

A tak Skaalové jednoho dne zjistili, že o svou moc přišli. Válečnický opustila síla jejich paží a šamani již nebyli schopní přivolávat zvířata na pomoc. Stařešina napadlo, že si Stvořitele nejspíš nějak rozhněvali a někteří tvrdili, že je opustil nadobro. A právě tehdy se před nimi objevil Chamtivec a promluvil.

Vy Skaalové jste ztloustli a zlenivěli. Sebral jsem vám dary vašeho Stvořitele. Sebral jsem vám oceány, abyste navždy žíznil. Sebral jsem vám zemi, stromy a slunce, aby vaše úroda zvadla a odumřela. Sebral jsem vám zvířata, abyste trpěli hladem. A sebral jsem vám vítr, abyste žili bez ducha Stvořitele.

A dokud jeden z vás nezíská tyto dary zpět, budou žít Skaalové v bídě a zoufalství. Neboť já jsem Chamtivcem a taková je má přirozenost.

A pak Chamtivec zmizel.

Skaalové pak rozmlouvali mnoho dní a nocí. Věděli, že jeden z nich musí získat dary Stvořitele, ale nemohli se dohodnout na tom, kdo by to měl být.

Nemohu jít, řekl stařešina, "neboť je mým údělem zůstat, abych vedl Skaaly a řekl našim lidem, co je to zákon."

Nemohu jít, řekl válečník, "neboť je mým údělem chránit Skaaly. Můj meč tu bude potřeba, objeví-li se Chamtivec znovu."

Nemohu jít, řekl šaman, "neboť mí lidé potřebují mou moudrost. Musím sledovat znamení a nabízet své znalosti."

A právě tehdy promluvil mladík jménem Aear. Měl silné ruce a rychlé nohy, ale nebyl to ještě válečník Skaalů.

Já půjdu, řekl Aear a Skaalové se zasmáli.

Vyslyšte mě, pokračoval chlapec. "Nejsem válečník, a proto není můj meč potřeba. Neumím číst znamení, a proto lidé nebudou vyhledávat moji radu. Jsem mladý a ještě se nevyznám ve věcech zákona. Získám od Chamtivce dary Stvořitele. A pokud se mi to nepovede, nebudu postrádán."

Skaalové to krátce promysleli a rozhodli se, že nechají Aeara jít. Příštího dne opustil vesnici a vydal se hledat dary.

Nejprve se Aear vydal získat dar vody, a proto zamířil k vodnímu kameni. Tam k němu poprvé promluvil Stvořitel.

Vydej se na západ k moři a následuj Plavce k Vodám života.

A tak Aevar došel až na okraj oceánu a tam našel Plavce, černého srkavce, kterého poslal sám Stvořitel. Plavec se ponořil do hlubin a plaval daleko a ještě dál. Aevar byl ale silný a plaval vytrvale. Následoval Plavce až do jeskyně, potápěl se stále hlouběji a hlouběji, až ho jeho plíce začaly pálit a jeho končetiny se unavily. Nakonec ale objevil vzduchovou kapsu a právě tam, v temnotách, našel Vody života. Sebral poslední zbytky sil, vzal je do ruky a vyplaval zpátky na břeh.

Když se vrátil k vodnímu kameni, promluvil Stvořitel. "Vrátil jsi Skaalům dar vody. Oceány znovu ponosou plody a žízeň tvých lidí bude uhašena."

Poté se Aevar vypravil k zemskému kameni a tam k němu Stvořitel promluvil znovu.

Vstup do Jeskyně skryté hudby a slyš Píseň země.

A tak se Aevar vydal na sever a východ k Jeskyni skryté hudby. Zjistil, že je to obrovská sluj, kde kameny visí ze stropu a rostou ze země. Zaposlouchal se tedy a uslyšel Píseň země, ale byla slabá. Popadl tedy svůj palcát a tloukl jím do kamenů na zemi v rytmu hudby a píseň postupně sílila, až vyplnila celou jeskyni i jeho srdce. Pak se vrátil k zemskému kameni.

Dar země znovu patří Skaalům, řekl Stvořitel. "Zem je opět bohatá a bude plodit život."

Aevar byl unavený, neboť jej slunce páliło, stromy neposkytovaly žádný stín a nenašel ani větru, který by ho ochladil. Ale přesto vyrazil ke zvířecímu kameni a Stvořitel promluvil.

Najdi dobré zvíře a ulev mu od jeho trápení.

Aevar cestoval Isinfierskými lesy mnoho hodin, až uslyšel naříkající zvíře za kopcem. Vyběhl tedy nahoru a spatřil medvěda, kterému ze šije koukal falmerský šíp. Prohlédl okolní les, zda nenajde nějaké stopy falmerů (neboť to byli právě oni, i když někteří tvrdí, že ne), a když si ničeho nevšiml, tak se ke zvířeti přiblížil. Pronesl konejšivá slova, pomalu se ho dotkl a řekl, "Dobré zvíře, nechci ti ublížit. Stvořitel mě poslal, abych ulevil tvému trápení."

Po těchto slovech se medvěd uklidnil a položil svou hlavu Aevarovi k nohám. Aevar chytil šíp a vytrhl jej medvědovi z šije. S pomocí malého množství přírodní magie, kterou znal, se Aevar postaral o ránu, ale to ho připravilo i o poslední zbytky sil. Medvědova rána se pomalu zavírala a Aevar usnul.

Když se probudil, stál medvěd nad ním a po okolí byly rozházeny mrtvolky mnoha falmerů. Věděl, že ho dobré zvíře chránilo celou noc. S medvědem po boku došel zpátky ke zvířecímu kameni a pak k němu Stvořitel znovu promluvil.

Navrátil jsi dar zvířat. Dobrá zvířata budou opět potravou pro hladové Skaaly, ošatí je, až budou mrznout a ochrání je, když to bude potřeba.

Aevarova síla se vrátila, vydal se tedy na cestu ke stromovému kameni, i když dobré zvíře s ním už nešlo. Když dorazil na místo, promluvil Stvořitel.

První stromy jsou již pryč a musí být znovu zasazeny. Najdi a zasad' První strom.

Aevar se ztedy novu vypravil do Hirstaangského lesa a cestou hledal semena Prvního stromu, ale žádné nenašel. Pak promluvil k živoucím stromům, v nichž sídlili jejich duchové. Ti mu řekli, že semena ukradl jeden z falmerů (protože jsou to služebníci Odpůrce) a také, že se tenhle falmer skrývá hluboko v lese, aby ho nikdy nikdo nenašel.

Aevar se vydal do nejhlubší části lesa a právě tam spatřil zlého falmera obklopeného nižšími duchy stromů. Aevar poznal, že jsou duchové v jeho područí, jelikož falmer využil magii semen a vyslovil jejich tajná jména. Věděl, že se s takovou silou nemůže měřit a že musí semena získat potají.

Sáhl tedy do svého váčku a vytáhl křemen. Sesbíral listy a mimo mýtinu, kde se onen falmer s uhranutými duchy pohyboval, rozdělal malý ohýnek. Všichni Skaalové věděli o nenávisti, kterou duchové chovají k ohňům, jelikož ohně spalovaly stromy, kterým sloužili. Téměř vzápětí se u duchů probudila jejich pravá povaha a utrhli se, aby mohli uhasit plameny. V tom všem zmatku se Aevar propířil za falmera, sebral mu váček se semeny a zmizel dřív, než zlá bytost zjistila, že jí něco chybí.

Když se Aevar vrátil ke stromovému kameni, zasadil semínka do země a Stvořitel k němu promluvil.

Dar stromů je obnoven. Stromy a rostliny znovu rozkvetou, vyrostou a budou poskytovat potravu a stín.

Aevar byl unavený, protože slunce pálilo a vítr jej ještě nemohl ochladit. Ale krátce si alespoň odpočinul ve stínu stromů. Jeho nohy byly uchozené a jeho oči těžké, ale nevzdal se a pokračoval ke slunečnímu kameni. A opět promluvil Stvořitel.

Jemné, hřejivé sluneční teplo bylo ukradeno, a proto teď slunce všechno spaluje. Vysvobod' jej z Hal polostínu.

A tak se Aevar vydal na západ, přes zmrzlé země, až dorazil do Hal polostínu. Vzduch uvnitř byl hustý a těžký a Aevar neviděl dál než na dosah ruky. Přesto rozeznal svou cestu podle zdí, slyšel šoupání svých nohou a věděl, že jsou na tomto místě nečisté bestie, které by roztrhaly jeho tělo a sežraly jeho kosti. Plížil se vpřed celé hodiny, až uviděl slabou záři na konci chodby.

Odtamtud, zpoza vrstvy dokonalého ledu, vycházela záře tak jasná, že musel zavřít oči, jinak by navždy oslepnul. Vyškubnul planoucí oko jedné nečisté bestii a hodil ho vší silou proti stěně. V ledu se objevila malá trhlinka, která se postupně rozšiřovala. Světlo pomalu pronikalo trhlinami, rozšiřovalo je a trhlo led na kusy. S ohlušujícím prasknutím se pak zeď rozpadla a světlo vytrysklo nejprve k Aevarovi a pak i do ostatních hal. Slyšel výkřiky nečistých bestií, které byly oslepeny a spáleny. Vyběhl podél paprsků a v momentě, kdy se dostal ven, se zhroutil.

Když byl zas znova schopný vstát, zahřálo jej slunce a on byl za to vděčný. Vrátil se zpátky ke slunečnímu kameni a tam k němu promluvil Stvořitel.

Dar slunce opět patří Skaalům. Zahřeje je a poskytne jim světlo.

Aevarovi už zbývalo získat jen jedinou věc, dar větru, a proto se vydal k větrnému kameni daleko na západním pobřeží ostrova. Když dorazil, promluvil k němu Stvořitel a dal mu jeho poslední úkol.

Najdi Chamtivce a osvobod' vítr z jeho zajetí.

A tak Aevar putoval zemí, aby Chamtivce našel. Hledal mezi stromy, ale Chamtivec se tam neskrýval. Nebyl ani poblíž oceánů ani v hlubokých jeskyních a ani zvířata v temných lesích jej neviděla. Nakonec Aevar přišel k pokřivenému domu a najednou věděl, že Chamtivce najde právě tu.

Co jsi zač, zakřičel Chamtivec, "že jsi přišel k mému domu?"

Jsem Aevar z kmene Skaalů, řekl Aevar. "Nejsem válečník, šaman ani stařešina. Pokud se nevrátím, nebudu postrádán. Ale vrátil jsem oceány, zemi, stromy, zvířata a slunce a vrátím mému lidu i vítr, abychom ve svých duších znovu pocítili přítomnost ducha Stvořitele."

A jak to dořekl, popadl Chamtivcův vak a roztrhl ho dokořán. Vítr z něj vyrazil se silou vichřice, sebral Chamtivce a odnesl jej pryč, daleko z tohoto ostrova. Aevar se nadechl větru a byl spokojený. Došel zpátky k větrnému kameni, kde k němu Stvořitel promluvil naposledy.

Vedl sis dobře, Aevare. Ty, ten nejmenší ze Skaalů, jsi našel všechny mé dary. Chamtivec je prozatím pryč a již nebude sužovat tvůj lid nesnáze, alespoň ne během tvého života. Tvůj Stvořitel je potěšen. Nyní jdi a žij podle své přirozenosti.

A tak se Aevar vydal zpět do skaalské vesnice.

--

A co se stalo pak, dědečku?

Co tím myslíš, dítě? Prostě šel domů.

Ne. Když se vrátil do vesnice, pokračovalo dítě. "Byl z něj válečník? Nebo se stal šamanem? Vedl pak Skaaly do boje?"

Nevím. Tady příběh končí, řekl dědeček.

Ale to přece nemůže být konec! Takhle příběhy nekončí!

Stařec se zasmál a vstal ze židle.

A proč by nemohly?